

Зірок з неба не знімав, але був надійним

Сергій ЛИСЕНКО

31 рік, с. Чернеччина

Краснопільського р-ну

(14.03.1985 – 03.07.2016)

Молодший сержант,
командир зенітної
установки, воював
під Авдіївкою. Загинув
у с. Верхньоторецьке
Ясинуватського району
Донецької області

Народився Сергій у м. Суми. Навчався в 29 школі (до 7-го класу).

У 1998 році разом з батьками переїхав у с. Чернеччину, Краснопільського району. Після закінчення школи одразу пішов працювати в місцеве товариство. Мама, Ольга Миколаївна, згадує: «Син був моєю правою рукою. Разом їздили в ліс, сіно заготовляли, корів пасли. Садили, копали, возили картоплю та буряки...».

У 2014 році Сергія викликали у військомат. Пройшов медкомісію. Висновок: «Умовно придатний». Відізнавали аж у червні 2015-го (потрапив у 5-ту хвилю мобілізації). Був командиром зенітної установки, яку перетягували «Уралом». Водив машину. Сестрі Яні, розповідав, що були і нічні виїзди.

У вересні Сергій приїжджав у відпустку. Офіційно одружився. Привів жінку з дитиною. Її хлопчика всиновив. Хотів залишитися в селі. Купив будматеріали, щоб відремонтувати забір, зробити водостік. Мріяв: «Приїду додому, і буде в мене готовий «фронт робіт».

Батько дуже любив сина. Чекав його. Брату Григорію сказав: «Ось прийде Сергійко – заріжемо поросю, приготуємо шашлики. Зберемо зустріч». У Сергія Івановича було хворе серце, та він відкладав лікування: «Повернеться син, замінить мене. Тоді й поїду в

кардіологію». Возив людей на роботу й назад. Але одного дня не встиг усіх довести додому, в Хмелівку... Помер у дорозі. Серце не витримало...

Син приїжджав на похорон. ...На 40-й день поминали батька. А під вечір зателефонували Григорію (дядькові Сергія), повідомили, що Лисенко Сергій загинув. Відслужив на посту, де вистояв до останньої хвилини. Була липнева спека, тому одразу хотів змінити одяг. ...Не дійшов, утратив свідомість.

У воєнкоматі мамі вручили «Наказ... про результати службового розслідування...»,

з якого дізналася, що в Сергія проявилися ознаки серцево-судинної недостатності. Було негайно прийнято рішення везти в ЦРЛ. Але по дорозі в лікарню її син помер. До закінчення демобілізації лишалося трішки більше місяця.

Сина поховали поряд з батьком на сільському кладовищі. Їхні могили повернуті одна до одної. Люди кажуть: «Щоб бачилися, розмовляли...».

Мамині очі знову наповнюються сльозами: «Як тільки якась машина гуркне біля хати, так і чекаю, що зайде хтось із Сергіїв... Важко заходити в кімнату сина». Тут прохолодно, чисто, пахне свіжістю терпкої трави. На склі серванту – фотографії обох Сергіїв, позначені чорною стрічкою. На столі – оформлені в яскраві рамочки – фото сина юнацьких років, а ще світлини онуків, школярів – Діми та Саші. Один одягнений у моряцьку форму, другий – у форму десантника. Хлопці знають, що треба захищати Батьківщину.

У сільській школі є музейна кімната, де оформлений куточок пам'яті захисника України, вірного сина Батьківщини – Сергія Лисенка.